

פניני אביר יעקב

פנינים לפרשת השבוע מתורת המקובל האלקי
רבינו יעקב אביחצירא זיע"א

גליון ל"ו - פרשת כי תצא תשפ"ד

יום ראשון כלי הנשק במלחמה

בשעה שאדם מקיים מצוות כראוי, הוא בורא מלאכים שעוזרים לו בשאר העניינים שלו, הגשמיים והרוחניים, ולא רק זה, אלא הוא גם זוכה לתקן את מה שפגם בעבר, ומוציא מידי הסטרא אחרא את כל השפע שהוא לקח ממנו בשעה שהוא עשה עבירות.

מין 'אביר יעקב' בספרו 'פיתוחי חותם' לומד ומרמז את זה בפסוק מהפרשה: **'כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' א-להיך בידך ושבית שבינו'**, מדקדק רבינו, מדוע לא כתוב 'כי תלחם עם אויביך', מדוע התורה מדגישה את 'היציאה' למלחמה, ולא את הלחימה עצמה. ועוד דקדוק, מה פשר הלשון 'ושבית שבינו', היה צריך לכתוב 'ושבית אותו', הרי את האויב עצמו לוקחים לשבי.

אלא ללמד, שבכל מלחמה שיהודים עושים, גם מלחמה עם היצר, וגם מלחמה רגילה, הניצחון לא יגיע בגלל כלי נשק מיוחדים או כח, אלא רק בגלל תורה ומצוות, כמו שכתוב בפרשת בחוקותי שאם ישראל יקיימו את המצוות, אז **'וְרָדְפֶתֶם אֶת אֹיְבֵיכֶם וְנָפְלוּ לְפָנֵיכֶם לְחָרֵב. וְרָדְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מְאֹה וּמְאֹה מִכֶּם רַבְּבָה יִרְדְּפוּ'**, שזה לא כדרך הטבע, ובוודאי שכך גם במלחמת היצר.

וכך מתפרש הפסוק: **'כי תצא למלחמה על אויביך'** שהוא היצר הרע, האויב הכי גדול שיש. מה הם כלי המלחמה? **'תצא!'** 'תצא' ראשי תיבות 'תפילין ציצית אות', שזה הרמז לאות השבת ואות ברית מילה. 'תצא' גם ראשי תיבות 'תפילה צדקה אור', שזה אור התורה, כמו שכתוב 'ותורה אור'.
ואם ישתמש בכלי הנשק האלו, אז

המקובלים זכרונם לברכה, שבחודש אלול משמשת האות ה"א הראשונה של שם הוי"ה, ובצירוף החודש 'אלול' עולה בחשבון הגימטריא שבעים ושתיים, כמנין המילה 'חסד', שבחודש הזה גוברת מידת החסד של הקב"ה וידו פשוטה לקבל את כל השבים בתשובה.

'ונתנו ה' א-להיך בידך - ינצח את האויבים. ולא רק שינצח מכאן והלאה, אלא גם **'ושבית שבינו'** גם מה שכבר היה כבוש בידי הסטרא אחרא יחזור אליו, בגלל ששב בתשובה והתחיל לעשות מעשים טובים.

יום שני תשובה בחודש אלול

חודש אלול זהו זמן רצון מיוחד, עוד מזמן שבני ישראל יצאו ממצרים, בימים הקדושים האלה יכול כל אחד אפילו הרחוק ביותר להתקרב ולשוב אל הקב"ה בתשובה שלימה, ואין כח ביד המקטרגים לקטרג בימים האלו. ולכן תיקנו חכמים לישראל דרכי עבודה מיוחדים והכנה לקראת ימי הדין שהולכים להגיע בחודש תשרי. העבודה העיקרית בחודש הזה היא התשובה לפני ה'.

מין 'אביר יעקב' כתב בספרו 'שערי ארוכה' (אות י') שמעלת חודש אלול מרומזת בפסוק בתחילת הפרשה: סופי התיבות של הפסוק **'כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו'**, הם אותיות 'אהלכו', והן בגימטריא 'אלול ה' (שבעים ושתיים), רמוז, שהזמן הראוי ביותר להתקרב אל ה', ולנצח במלחמת היצר, הוא בחודש אלול, כי בחודש הזה אפשר לתקן את כל הפגמים, ומי ששב בחודש הזה מובטח לו שינצל מידם של כל כוחות הסטרא אחרא, ויוכל גם להוציא מהם את כל הניצוצות הקדושות שנפלו אצלם בזמן שעשה עבירות, כמו שמרמז בהמשך הפסוק: **'ונתנו ה' א-להיך בידך ושבית שבינו'**.

מוסיף רבינו 'אביר יעקב', שכאמור הגימטריא של סופי התיבות זה 'אלול ה', והאות ה"א מרמזת על מה שכתבו

יום שלישי נחמה לבני ישראל

בני ישראל הם בניו האמיתיים של הקב"ה והם העם הנבחר, אבל בעת הגלות זה נראה כאילו הקב"ה הסתלק מבניו, ונדמה כאילו ח"ו הוא שונא אותם, שהרי אין שום אומה בעולם שנרדפת ומתייסרת כמו בני ישראל, איך יכול להיות דבר כזה?

כותב מין 'אביר יעקב' בספרו 'פיתוחי חותם' שדברי נחמה על זה מרומזים בפרשת הבן הבכור: **'כי תהיין לאיש שתי נשים'**, 'איש' זה הקב"ה, כמו שכתוב ה' איש מלחמה, ו'שתי נשים' אלו כנסת ישראל ואומות העולם. **'האחת אהובה והאחת שנואה'** האחת אהובה עולה בגימטריא 'בגלות' עם הכולל (442), לרמז שבגלות זה נראה כאילו אומות העולם הם האהובים וישראל הם השנואים. **'וילדו לו בנים האהובה והשנואה'** והרבה בנים נולדים, גם לבני ישראל וגם להבדיל לאומות העולם.

אז אפילו שנראה בגלות שבני ישראל הם 'השנואה', אבל האמת **'והיה הבן הבכור לשניאה'**, הבן הבכור שחביב אצל הקב"ה זה בני ישראל, שנקראו 'בני בכורי ישראל'.

ולכן, **'והיה ביום הנחילו את בניו'**, בזמן שיהיה קץ הגלות והגאולה השלימה, **'את אשר יהיה לו'** כל השפע והשכר

תלויים אחד בשני, ואז 'ונשמרת מכל דבר רע' ישגיח טוב יותר על מעשיו, ויתרחק מכל 'דבר רע', מכל חשש של איסור ועבירה, שעלולים לפגום חלילה בצלם העליון, וגם יגרמו שלא יקבל סיוע ועזרה מהמלאכים.

יום שישי

כח נפילת אפים

בזוהר הקדוש כתוב שזמן נפילת אפים הוא זמן מסוגל למסירות נפש לכבוד הקב"ה, וכשאדם עושה נפילת אפים מתוך תשובה אמיתית, ורואה את עצמו כאילו הוא מת למען כבוד שמיים, הוא זוכה למעלות גבוהות ונפלאות מאד.

בענין זה כותב מרן 'אביר יעקב' בספרו 'אלף בינה' (מזמור כה - המזמור של נפילת אפים) שאחד מהמעלות שזוכה להם אותו אחד שמוסר את הנפש בזמן נפילת אפים, זה שנותנים לו כוחות מיוחדים וסיוע מהשמים להילחם עם היצר הרע, שהניצחון עליו זה ההצלחה הגדולה ביותר שיכולה להיות לאדם, יותר מכל ההצלחות.

וכך מרמז את זה בפסוקי הפרשה, 'כי תצא למלחמה על אויביך, 'אויביך' זהו היצר הרע, האויב הכי גדול שיכול להיות לאדם, שמנסה כל הזמן להפיל ולהחטיא אותנו, וכך לאבד אותו מהעולם הזה ומהעולם הבא.

כאשר אדם יוצא למלחמה עם היצר הרע, הוא רוצה לדעת איך יוכל לנצח אותו, הרי הוא בן אדם, בשר ודם, ואילו היצר הרע הוא מלאך, ואיך הוא בכלל מתיימר לגבור עליו? באיזה נשק מיוחד ישתמש נגדו?

ועל זה משיבה התורה ואומרת, 'ונתנו ה' א-להיך - בידך' שבכוח היד שעושים עליה נפילת אפים, יוכל לנצח את היצר הרע, על ידי שיקבל סיוע מיוחד משמים.

ולא יוכל רק לנצח אותו, אלא בכח התשובה שעושה בנפילת אפים יזכה גם ל'ושבית שביו', שיוציא מידי הסטרא אחרא את כל ניצוצות הקדושה שנפלו לתוכה, ויחזיר אותן למקומן - לקדושה.

יש בו, שהתיבות 'זולל סבא' [בכתיב מלא] עולות בגימטריא 'סמא"ל עם האותיות והכולל (136).

מכל זה רואים שהפרשה מרמזת גם על הס"מ, שהוא זה ש'איננו שמע בקול אביו ובקול אמו', הם הקב"ה והשכינה הקדושה, ומנסה כל הזמן למרוד בהם. אבל הסוף שלו יהיה 'ורגמהו כל אנשי עירו באבנים ומת', שבית דין של מעלה יסכים שצריך להרוג אותו, ואז יבלע המוות לנצח, 'ובערת הרע מקרבך', ולא תהיה יותר טומאה בעולם, אלא רק קדושה.

יום חמישי

שמירת הצלם

חביב כל אדם שנברא בצלם, אבל חביבים ביותר בני ישראל שגם יודעים איך לשמור בקדושה את ה'צלם א-להים' שלהם.

כותב על זה מרן 'אביר יעקב' בספרו 'מחשוף הלבן', שלכל אחד יש שני סוגי צלם, 'צלם עליון' ו'צלם תחתון', והם מכוונים אחד כנגד השני, ואם אדם שומר בטוהר את הצלם התחתון שלו, אז הוא מוסיף כח בצלם העליון, אבל חלילה להיפך, אם הוא לא שומר כראוי את הצלם התחתון, אז גם הצלם העליון נפגם.

וכל אחד צריך לזכור היטב ולא להסיח דעת מזה שיש לו גם צלם עליון, ורק כך, על ידי שיזכור את זה, בודאי שישגיח מאד על כל המעשים שלו, וימנע מעשיית עבירות רחמנא ליצלן, כי הן משחיתות את הצלם העליון.

מוסיף רבנו 'אביר יעקב' שזה מרומז בפסוק בפרשה: 'כי תצא מחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע', 'תצא' ראשי תיבות 'תבנית צלם א-להים', וכך כוונת הפסוק לרמז: 'כי תצא מחנה על אויביך' שעל כל אדם להרבות לעצמו 'מחנות' של מלאכים טובים שיעזרו לו במלחמה על האויבים הגדולים ביותר - היצר הרע וכל כוחות הסטרא אחרא, ואיך הוא ירבה את אותם מלאכים? על ידי 'תצא', על ידי שישמור את ה'תבנית צלם א-להים' שלו כראוי, וזה על ידי שיזכור כל הזמן ששני הצלמים

הגדול שיהיה אז, 'לא יוכל לבקר את בן האהובה על פני בן השנואה הבקר', לא תהיה שום חשיבות לאומות העולם על פני בני ישראל, 'כי את הבקר' אלו בני ישראל, 'בן השנואה' שהיו נראים כשנואים בזמן הגלות, 'יפיר לתת לו פי שנים בכל אשר ימצא לו' אז יקבלו את השכר האמיתי והנצחי על כל מה שהמשיכו לקיים תורה ומצוות באהבה גם בזמן הגלות והסתר הפנים, אבל האומות לא יקבלו כלום, וזה בגלל 'כי הוא ראשית אנו' שבני ישראל הם התחלת הקדושה בעולם, ועליהם הקב"ה קרא את שמו, ולכן 'לו משפט הבכרה', רק בני ישראל יקבלו שכר לעתיד לבוא בגן עדן.

יום רביעי

סופו של היצר הרע

כאשר ברא הקב"ה את העולם, וברא בו את הקדושה העליונה, הוא שם בעולם גם את הכח הרע את היצר הרע - הסטרא אחרא הוא הס"מ, שמתגאה וחושב שיש בו כח ח"ו להילחם עם הקב"ה, והוא זה שמפריע לאדם לעבוד את הקב"ה, ולחטוף אליו את הקדושה, על ידי שמכשיל את האדם בעבירות. ולכן לעתיד לבוא, בגאולה השלימה, הקב"ה ישחט את השטן ויאבד אותו מהעולם.

מרן 'אביר יעקב' מרמז בספרו 'מחשוף הלבן' את כל האמור: 'כי יהיה לאיש בן סורר ומורה', 'בן סורר ומורה' זה הס"מ, הסטרא אחרא שאין מי 'שסורר ומורה' יותר ממנו, בגודל רשעותו הוא רואה את עצמו כ'אל אחר', כמו שקוראת לו הגמרא (שבת קה:): 'אל זר שיש בגופו של אדם', והוא מורה ומפתה אנשים לעבור חלילה על רצון ה' ולהקשיב אליו.

ועוד רמזים יש בפרשה שמדובר עליו: 'סורר ומורה' בראשי תיבות 'ס"מ'. ועוד רמז יש בדבר, שתיבת 'מורה' [כמו שכתוב בתורה, חסר ו'] היא עולה בגימטריא 'אל אחר' עם האותיות (245). והמילים 'זולל סבא' [כמו שנכתב בתורה, חסר ו'] עולה בגימטריא 'סמא"ל' (131). ורמז נוסף

